

K denním událostem.

Na českého ministra Karla Práška, jehož jinak vážně si pro jeho vytrvalost a energii, začínají lidé páchat vtipy. Prášek, ať už kdo má proti němu cokoliv, je chlapík už z té přičiny, že se sedláka vyšiml se na jeden z nejvyšších úřadů v zemi. Nedostalo se mu velkého školního vzdělání, ale co nedala Práškovi škola, nahradil si sám jiným sebevzděláváním. Jako jiných sloužil u vojáka jako trubač. A na tuto okolnost slovenský list "Obzor" nazývá a praví: "Jedno žartovné porekadlo hovoří, že keď sa Čech narodí, ukáže mu otec trúbu a peniaz a po čom siahne, ukáže čo z neho bude; muzikant lebo komediant. Trúba ale, jak z příkladu vidno, aj ministerstvo znamenat može." Nechceme ani dost málo podezřívati hodný slovenský list, ale člověk přece jen při čtení tohoto pomyslí si, že ten pisatel je vlastně nějaká podšívka, neboť slova jeho dají se vykládat všelijak.

Bratrský slovenský národ utrpěl v minulých dnech bolestnou ztrátu. Dne 16. března t. r. zemřel Andrej Kmeť, chlouba slovenského národa, vůdce a miláček slovenských bratří. Andrej Kmeť byl jedním z nejobětavějších pracovníků slovenských a v zájmu svého lidu vykonal vše, k čemu dostačily jeho síly. On byl tvůrcem "Museálné Sloven. Společnosti", on vynasázel se o postavení domu pro tuto společnost. Byl učencem a obohatil vědu četnými novými výzkumy. Celý jeho život — jak praví jistý slovensko-americký list — byl řetězem úmorňých prací a mravenčí pilnosti a všeho, co učinil, konal ve prospěch dobrého jména národa slovenského. Všichni Slované hledí naň s hrdoostí, neboť on byl vzorem Slováků, národovce a člověka. Narodil se dne 19. listopadu v Bzenči, v stolici tekovské. Do školy obecné chodil v Zarnické Hutě, do gymnasia ve Státníci a v Trnavě. Věnoval se povolání kněžského, neboť jako kněz mohl lidu svému prospěti nejvíce. Působil na několika farních a pro své upřímné slovenské smýšlení netěšil se přízni u maďarských úřadů. Zemřel v Turě. Sv. Martině, kde po několik let již bydlel a věnoval se úplně "Museálné Slovenské Společnosti" a její službám, jež učenci byly obdivovány. Čest budí jeho památku!

V nedělní chicazské "Spravedlnosti" jsme četli: "Následkem podrytého zdraví jsem nucen se vzdáti členství redakce "Spravedlnosti" a odejít z českoamerického veřejného života vůbec. Používám této esey, bych se rozloučil s těmi druhy a přáteli, s nimiž jsem se osobně rozloučiti nemohl. Poslední rok mé činnosti v redakci "Spravedlnosti" a v českém socialistickém hnutí byl rokem radosti. List jest postaven na pevný základ a hnutí sesílilo a panuje v něm naprostý soulad. I celkové českoamerické poměry změnily se k lepšímu. Jsem tím upřímně potěšen, ač lituji, že právě ty intensivní a prudké boje za očistu nesou nemalou vinu na tom, že nemohu se dalších zápasů účastniti. V duchu tisknu rukou všem těm, s nimiž zvláště v posledním roce stál jsem v těsné blízkosti. Děkuji všem za tak časté projevenou důvěru a k dalším bojům volám upřímně. Mnoho zdaru! Za svou osobu mohu klidně říci, že nelituji jediného činu, jediného kroku po dobu své patileté činnosti v Americe. Nelituji také jedině rány, kterou jsem kdy zasádl — stalo se tak vždy jen ze zájmu o vše. A to mohu klidně říci: My mince poetivou byli, Skoda, že totéž nemohu přiznati těm, s nimiž jsme se tak často střetli a proti nimž i nadále bude nutno boj s veškerou energií věsti. Chicago, 14. února 1908. Karel Pergler." — Zpráva ta jako čestné jmenované práva. Pergler převažovala i nás. Nikdo zajisté netuší, že ten, který tak čestně účastnil se bojů za očistu českoamerického života, odložil své obávané a břitké pero a uchýlil se do ústraní. Je nám líto z té duše, že odchází jeden z nejlepších našich žurnalistů, který svým povoláním věnoval se s celou svou duší i srdcem. Seznámili jsme se s p. Perglerem asi před půlletím rokem v Chicagu.

V té době boj o očistu začínal býti všestrannější. Byl cele zaujat těmi zápasy a v rozhovoru bylo dobře patrné, že o budoucnost odložené české haluze jde mu, o nic jiného. Od té doby měli jsme jej rádi, třebaže neměli jsme příležitost dáti mu to na jevo. Poznali jsme v něm dobrou a upřímnou duši a přilnuli jsme k němu hned po prvním setkání. U nás však upřímní lidé půdy nemají, zejména ti, kdo kuplířem do očí dovedou říci: Tashkáři! A Karel Pergler řekl pravdu každému přímo do očí. Proto kde která sláva se o něho otřela a kde jaký lidský sváb má vyplázl jazyk. Stvalo se na něho na všech stranách, ani tábor těch, kterým poetivě a nezástídně sloužil, nevyjímaje. Kdo znal jeho boje, musel se mu obdivovat. Pergler prožil mnoho bolu, jednak proto, že měl srdce otevřené pro společné bolesti všech a jednak proto, že více dovedl trpěti než nářkat. Společk lektorou hořkou pilulku bez poznámky, poněvadž věděl, že ten, kdo jde ku předu s otevřeným hledím, musí trpět. Byl často mezi dvěma ohni, ale on procházel jimi vítězně. A ti, kdo aspoň poněkud zasvěceni jsou v jeho poměry, dovedou pochopiti co znamenají jeho slova: "Jsem potěšen nad zlepšením českoamerických poměrů, ač lituji, že právě ty intensivní a prudké boje za očistu nesou nemalou vinu na tom, že nemohu se dalších zápasů účastniti." Neradí vidíme, že odchází z veřejného života, poněvadž národní českoamerická generace, která stojí v boji za ozdravení našich poměrů, ztrácí v něm nejlepšího svého bojovníka. Ale jde-li za pokojem a klidem, tož přejeme mu dosažení ho z plna srdce.

Pražská "Volná Myšlenka" v posledním svém čísle zmiňuje o změnách ve zdejším Svazu svobodomyšlných, píše: Ve výkonném výboru ústřední organizace českých volných myslitelů v Americe došlo k potěšitelným osobním změnám. Dr. František Iška, dosavadní předseda, vzdal se prohlášením ze dne 27. prosince roku 1907 nejen funkce předsedy, ale vystoupil úplně z výkonného výboru a podobným prohlášením ze dne 28. prosince vystupuje z výkonného výboru i Frank B. Zdrůbek. Nevíme, jak se věci vysvinou dále, ale nejpravděpodobnějším a také nejsprávnějším řešením bude to, že oba ony dva směry, které dosud v české Americe v hnutí Volné Myšlenky sobě navzájem překládaly, se rozdělí a půjde každý z nich po svých cestách vlastních. Dr. Iška slibuje, že směr jím reprezentovaný (totiž českoamerická svobodomyšlnost, jak se tam po dobu asi třiceti let vyvinula: svobodomyšlnost, omezená toliko na pole "náboženské" s vyloučením všech otázek jiných, svobodomyšlnost, která vytvořila si i svoje laické, ale podle církevních napodobné obřady) přeneše svoji činnost hlavně do organizací "Svobodných Obcí", takže by Svazu svobodomyšlných připadla úloha, by soustředil v sobě stoupenec Volné Myšlenky světové. Při povaze dr. Išky jest samozřejmé, že nevzdal se funkce dobrovolně, že činil naopak velice energické pokusy na opanování Svazu svobodomyšlných. Jedním z hlavních měla býti jeho delegace na pražském světovém sjezdu Volné Myšlenky. Ale bylo zřejmo už předem, že oba tyto směry, zvláště při osobní nezávislosti zástupců "staré svobodomyšlnosti", se neuzdají. Nesvědčí zajisté o zdravých poměrech ve výboru, když musili členové výboru přímo horečně vyslechnouti nepřítomnosti svého předsedy, aby mohli vykonal kus plněného programové práce a vyplniti některá z výkonných úkolů sjezdu, poněvadž se obávali, že až se předseda roztrpčen z Prahy vrátí, bude činnost výboru jen zdržovat. Že výbor odchodem "starých pracovníků" dr. Išky a Zdrůbky neutrpěl opravdu žádné povážlivé ztráty a že naopak k odchodu těchto obou mužů můžeme má jen blahopřání, ukazují na příklad výroky Zdrůbkovy, které jako ukázký slohu "divokého signálu" doslovně a bez poznámky z nedělní "Svornosti" z 29. prosince 1907 citujeme: "Zástupce Svobodomyšlných Obcí, dostaviv se na pražský kongres v čas, byl útlivějším chováním předsedy sjezdu dr. Bartoška, spiklích a mluvky chicagského sjezdu, odstrkovan a odkládán, neznám a

neprípustěn ku slovu ve sjezdu, leč až poslední den a to jen až když tajemník světového sdružení Volné Myšlenky, p. Furnemont, dr. Bartoška pořádně vyposkval ... Takové uličnictví nemohu Svobodné Obce dr. Bartoškovi odpustiti ani po jeho zbabělejších, pak písemně podaných omlouvách." Tolik "Volná Myšlenka" a co zbývá dodat? Nic, pranie, vřdyt už té jedné ostudy je více než dost.

J. SVATOPLUK MACHAR.

Má čtyřlístko, je mi líto, že nelze na té obled nit, že musel skoro inkognito a hezky ostře se mnou jít.

Tak napsal Machar, český básník před čtyřmi lety, kdy slavil své čtyřicetileté jubileum. Snad ani neslavil, ale četní jeho přátelé jej na to upozornili, že už čtyři krůčky má na svých zádech. A když došel se několika sládků, v nichž etitěle jeho obdivovali se jeho mladistvé duševní svěžesti a mladistvé bojovnosti, přece se na tu svou čtyřlístku rozpomenul, zakýval hlavou, vzal papír a napsal:

Na, kdy to cifra přesně láhla, když v oválném čtverci život, když střídám přechodův vlny, má čtyřlístku tady jest.

Ale hned dále poznamenal, že krev má bujnost dvoacetí let a že má-li chuf z luku si vyšetřit, páže se smut dosud netěšce.

Své marnozemní máže Machar oslavit pouze jednou za čtyři léta, neboť narodil se 29. února 1864. tedy v roce přestupném. Dne 29. února t. r. bude tomu 44 roků, co se narodil a když už ty jeho narozeniny bývali tak řídkými, napíše se o něm někdy slovo.

Kdo neznal by jména Macharova? Vliv jeho v českém životě je velký a na jeho slova velcí i malí lidé často se odvolávají. Slušná řada knih, versů i prosy, reprezentuje jeho práci. A každá kniha byla vždy novým a odvážným výkřikem a způsobila hotové bouře.

Vzpomeňme si, co způsobila Gogatha! Machara věšeli na kdesi literární vrbě a bylo velmi zle ... Bouřili se dobře najedněti vlastene, bouřily se národní velikáni, kastráti ducha, vůdové národa, pracovníci "ve službách národa sešedivělí" a neuváží v zápas "o nezadatelná práva národa českého", kteří "až do těch hrdel a statků" bojovali za vlast — při sklenici, bouřilo se všechno, co na sobě počítalo hrot šípů Macharových.

S českými "vlastenci" byl Machar na střin už dávno, hned od té doby, kdy spatřila světo světa kniha "Boží bojovníci" a "Tristim Vindobona". Ale jak už on byl svojí povahou, nie se mu neprotiví více, než uznání těch, kdo vlastenečtí považují za štít, za nímž dá se skrýti každá nepelcha. Věděl, že jistá třída vlastenců ve vlastenecké nadšení přichází teprve při sklenici a že takový oslavence, je-li mrtev, v hrobě se musí při tom obrátit. A tak o tu "lásku" nedbal a byly-li první knihy jako šipy dobře broušené, byly následující jako šipy kalené.

A to přiznati se musí, že svými, často bezohlednými knihami, vykonal k ozdravení poměrů českých více, než kdokoli jiný před ním. U nás už se musí chodit takovými cestami, neboť jsme v jistých věcech nevědomě nechápaví. A Machar to dobře ví a proto když dává ránu, nekroučí očima na všech stranách, ale raději řekne pravdu, byť i neuváží, než nekrásněji lež. A z bojů — z těch si Machar sám nedělá. Srostl s nimi, jak sám napsal:

Já v bojích rost, vpanonky moje jsou útlivým krokem. Nebudu je využívat. Za ty boje však žkhat musím Omdla!

A bylo hodně těch bojů. Jestliže z prvních byl boj o Háika, který na jedné straně získal mu řadu přátel, ale na straně druhé učinil nepřátele, kteří smítli se s ním nedovedou ani dnes. Byly tu boje i jiné — s Dostálem-Lutinovem, s katolickou modernou, s Akademií, s Viktorem Dykem a četnými jinými. A ze všech Machar vyšel vítězně, neboť opíral se o pravdu. A poněvadž Machar je starým kázákem, v pětáček tuženým, i v přítomné době má bojů dost, takže si vlastně s nich ani neodpočívá.

Je literátem veloplodným a

když uvážíme, že práci literární věnovati může se jen po práci denní, jeť úředníkem Ústřední banky pro obchod pozemkový ve Vídni, musíme se pokloniti té jeho úžasné práci a duševní čistoti. Každá jeho kniha, a je jich řada úctyhodná, nese na sobě známku poetivě práce a svědčí o autorově lásce k tvorbě. Jeho práce ubírá se hlavně dvěma směry. Prvním je boření zastaralých předsudků a druhým tepání našich vad, jichž — přiznejme se upřímně — máme velmi mnoho.

V prvních svých knihách sklánel se i k lyriice, ale odbočil od ní v posledních svých pracích. Nejznámější knihy básní jsou "Bez názvu", "Confiteor", "Tristim Vindobona", "Kniha lyriky", "Pele-Melo", "Kniha sonetů", "Zde by měly kvést růže", "Vtělíny", "Gogatha", "V záři helenského slunce" a "Jed z Jindei". Mimo to vydal několik knih prosy, z nichž nejznámější jsou "Knihy bouřetonů", "Koufesse literáta" a "Jím".

Každá jeho kniha jest skutečným literárním událostí a vždycky souzeří vlny literárního mínění. Každá kniha má svůj význam a každou z nich autor chce něco říci. Jsou plné odboje, trpkého sarcasmu, plně brojí a šípů, jež ku modru dobře bývali mířeny a se zvláštní jistotou dopadají v pravé oči. Ale zdravé jsou, velmi zdravé.

Velký rozmaný způsob, jak už výše jsme podotkli, Gogatha, zejména básní "Píseň rodinná", v které Machar tepe falešné české vlastenečtí, které národu náhe mu k záhlnému útlaku, nebyla a nikdy nebude. V této básni byla napsána slova, která později často byla citována:

Ne, ale nám neobházi ... jen úrodná úrodná země ... jen úrodná ... při milionu dobrých úběnčků a našich vlaků, mostů, při milionu dobrých pevných klíčků a do nich při milionu vlasteneckých hrdeci! (tož ironické vlasteneckých hrdeci!) A když by pracel naši vypěstěných při milionu takých plodů klátlo se viani z té úrody bylo by dobře nám a dobře všem tím přátim už na věky!

Tím ovšem řekl Machar něco, co bylo velikým prohlášením. Naši "vlastenci" byli do nejvyšší míry pobouřeni, neboť takhle až dosud žádný básník nemluvil. Ale, jak už jsme řekli, Machar miluje pravdu, byť byla i neuváží, více než nekrásněji lež. Ale byli opět jiní, kteří knihu uvítali s radostí, neboť bylo v ní vyjádřeno to, co řada lidí dávno již cítila, ale co bála se vyslovit, dobře vědouce, že neula by národní beniči. Machar se jí ovšem neobá, poněvadž už ho k ní vedli kolikrát před tím a povedou vždy, dokud budou žiti českí kastráti ducha. Na mnohé působila jeho jarní paprsek slunce. Jan Herben, redaktor "Času" a jeden z nejlepších českých novinářů, napsal jednou o tom kratičký článek, jak moeně naň působila Macharova "Gogatha". V článku toho napsal: Neitoval bych žádné cesty, abych slyšel Macharův hlas. Žádné hory nebyly by došti vysoké, abych je nepřesel, žádné řoky dost široké, abych je nepřebrodil. To je můj básník. Gogatha je velkolepá kniha, kyklopská stavba z balyvanů. A řeknu hned i to: kdyby se mne někdo ptal, kterou knihu pokládám za nejčestější, tedy Gogathu. To je tedy můj básník ... Když přišla Gogatha — a já znám každý vers už před vydáním — začal jsem jen obracet listy a najednou jsem četl box ducha a hlava mi bolela a tepny byly až do posledních struny ... Chodil jsem až do tmy ne svůj, ale svět! Jako vzrostl jsem po kytle do země nashobchal jsem resignací Dieletianově ... Česká tragedie, sedí při ní zmučebán v temném koutě jako zbitý pes ... Tak rosteme jako u špaluku přivázaný pes ... Dokud stěně, houkají stěně a nekali je. Toť je starý pes, má zuby, mohl by kousat, ale nekali psí duši jeho — A když jsem rozlehl lampu, seděl jsem se ženou a zase četli Gogathu. Vedeře netknuta a slavně vedle na marách někdo, kdo nesmí být probuzen. A minuly dva dny a ještě jsem chodil po domě nově, ale větší — — Potud Herben.

Takové jsou Macharovy knihy.

Dovedou mluvit přímo do duše, dovedou buditi bolest nad tou českou mizerií, ale zároveň dovedou vzprážit srdce ... Člověk, jak správně praví Herben, cítí se větší ...

My, Čechové američtí, měli bychom hodné Machara číst — pravím — hodně číst. My máme mnoho bolesti a to naše tělo společenského života potřebovalo by nejen císařský řez. A čtení Macharových prací bylo by pro nás zdravé.

A my můžeme si přát, aby básník a člověk Machar dále tepal naše chyby a vady. Je toho třeba, velice třeba. Je nutno, aby mezi kapy byla štika, jinak bychom zapohodlnili. A že Machar neustane, vysvítá z jeho básně "Jubilejní", kde praví:

Za bílu, strasti, utrpení, zlost klupců, přátel prorady, za rány v přímém zápojení i zákeřnické výpady — dik, za vše dik! A mám-li jít tou dráhou dále, půjdu rád! A proto čtyři tobe žiti dnes nebudeme zavírat!

A tak ať už jen dáva rány na všechny strany. Zdravé, velmi zdravé jsou a je jich potřeba ... Machar pro národ český mnoho vykonal, neboť nebal se říci pravdu přímo do očí tím, kdo to nutnost vyžadovala. Za to prohlášen byl za vlastizrádce ... Ale u lidí poetivých platí a bude platiti za velkého člověka ... — at.

MATICE VYŠŠÍHO VZDĚLÁNÍ A JEJÍ NEPRÁTELE.

Podává P. Šimek.

VI.

Čestné členství N. J. S. a jiné.

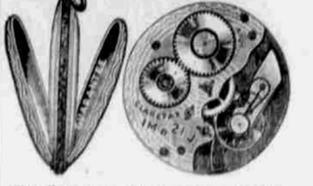
Čyaha tato opět platí doktoru J. Rudík-Hvěnskému a jest adresována hlavně na Sokoly americké, neb u těchto zvláště se přičinil ten to bezohledný překrucovatel pravdy o uzavření předsudku proti Matie V. V. — a učinil to způsobem nejpodlejší, totiž tím, že pomocí nepravdy vzbuzoval předsudek předně proti osobám, jimž na ten čas svědno bylo řízení záležitosti matičních.

Proto stále opakuje, že trpělivník Matice, pan Koráb, i předseda téže, jsou nepřátele Sokolstva a aby vzbudil soucit svých soudruhů, kroužil nevinně očima a opakuje, že byl proti své vůli vtažen do matičního sporu!

Co se toho "vtažení do sporu" týče, upozorňují opět na to, že o celých dvanáct dní před schůzí Jednoty Tyrš C. R. Sokol, v níž byl učiněn na Matie první veřejný útok tento doktor Hvěnský mne navštívil ve společnosti dvou jiných Sokolů, Fr. Filipa a J. J. Hájka, a účastnil se pokusů Hájka, o kterých jsem psal v čtvrtém z těchto článků. Již tehdy misil se do záležitosti matičních, několik sám ním nepřispěl a tudíž členem nebyl. Krátce na to ve schůzi Jednoty Tyrš C. R. Sokol, u Čtenářského spolku a ve schůzi řádu Prokop Velký, ČSPS, byl to opět on, který byl jedním z hlavních vůdů a mluvčích v útočích na Matie a tyto útoky nepřatrná menšina těchto spolků schválila. Zajímavé jest, že navzdor tomu, že každý z těchto spolků má počet členů, zasahující hodně do třech tisíců, přece byly známé útoky na Matie schváleny pranepatrným počtem členů a to ke všemu členů stejné kliky, kteří chodili pod vůdcovstvím Hvěnského ze schůze do schůze a tam při nepřatrné návštěvě prosadili své resoluce pomocí prostředků, ku kterým by se jen ten nejníže politikář snížil. Jak mně člen Jednoty Tyrš sdělil, byla návštěva ve zminené schůzi tohoto sboru velmi slabá; u Čtenářského spolku bylo celkem asi dvacet členů přítomno a spolek tento později v silně navštívené schůzi dal velmi jasné na jevo své nepřátele vůči Matie. U počtem velmi silného řádu Prokop Velký působovala celá nepřatrná většina ze sedmnácti členů!

Byly to projevy těchto schůzí vlastně opakováním stejného útoku stejnou klikou a nepředstavovaly smýšlení většiny Čechů Cedar-rapidských. I známé prohlášení čtyřiceti osob Cedar-rapidských (z nichž čtvrtina pozůstávala z hospodských), uveřejněné v Slovaneu Americkém 30. červ. 1906, bylo podepsáno hlavně členy této kliky. Tak se dělá ve veřejné míně! A hlavní osvovatel těchto piklů se opovkává tvrditi, že byl vtažen do tohoto sporu!

This \$20 Watch for \$5.45

Tyto krásné naznačují, že prodáváme \$20 hodinky za \$5.45. My netrdíme, že jsou to \$20.00 hodinky, ale jsou to \$20.00 hodinky. Jedna z klavírních hodin na hodinky celá se v podobě tříti a z té příležitosti prodala sam 100.000 hodinek, které mají skutečnou cenu \$20.00. Nejlépe hodinky, že bychom ve velkém množství je odprodali předkupníkem za \$12.00 anebo \$10.00, ale to vyžadovavlo mnoho času, práce a vydání. Konečně náš výrobek byl by větší, než když prodáváme je přímo v dřívějším prodejě za \$5.45. Tyto krásné hodinky, které nazýváme za \$5.45, jsou ranní vyhlášené, dokonale vykonané a mají správný stroj. Jsou dobře chráněny proti prachu, patent regulátor, osmibobový elektrický dvojitý plát, dokonale poslušený a s krásnou rytinou. Každé hodinky dříve než vyjdou z továrny, jsou dokonale vykoušeny, aby držely správně čas a obojí, jak plát, tak i stroj, zaručeny jsou na 30 let.

Zašlete nám své jméno, jednu poltinu a nejvíce tři expresní známky, jednoho fotoplate, v kterém obličej toto je čtí a napište, chcete-li hodinky psaně. Již dáme a my vám je pošleme po exprese okamžitě. Hodíte-li s nimi spokojeni, až přihlášíte si je, prohlédnete, zaplatíte expresním jednotlivo \$5.45 a dopravíme a hodinky budou Vaše. Nezapomínejte však, že zašlete nám je na naše útraty. Zaručíme na 30 let umělému jest v předu pláti hodinky. Vše a průměru 10.000 odpovídající celkové trvanlivosti zlatých hodinek — zlatina.

NATIONAL CONSOLIDATED WATCH CO., Dept. 251, Chicago.

CEDAR RUN WHISKEY

J. & J. Saffel, lhovarníci, Frankfort, Kentucky, H. MAY & CO., jednatelé, 1303 Douglas St., 9 Omaha, Neb.

Krásnou a trvanlivou rodinnou památkou jsou zajisté

Zlaté snubní prsteny

Mám na skladě velký výběr a všech velikostí jak snubních, tak i různých druhokamý okrášlených prstenů. PAMATUJTE: Na každý předmět, a nite koupě, vyrylu Vám ozdobným písmem jméno úplně zdarma. Správně kam hodinek a jiných klenotů věnuji veškerou pozornost. Za veškeré zboží ručím vždy a každému.

A. CECHA, 1248 So. 13th St., Omaha, Neb.

Dr. F. H. Kučera český lékař a ranhojčí

VE VERDIGRE, NEB. V každé době a do okolí jeho na zavolání. 394 Farmerský telefon v úřadovně. Jest listov podložiti krajanům!

PADOUCNICE FITS ELYPSY vyléčena.

"Mnoho přičiněné před každým soudcem dokazati, že Dr. Grant vyléčil mého syna z padoucnice, Frank Adam, Cadott, Wis." Jedna láhev na zkonkou ečar-ma. Udejte štáři, zašlete koleč a pište český. 8m3 Dr. F. E. GRANT, 21. Ridge Bldg., Kansas City, Mo.

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu

Woodmen of the World (Otevřete svota) ČESKÉ TÁBORY V OMAZE A SOUTH OMAZE. 1000 So. 13th St.

Dr. James W. Novák český zubní lékař

Jest trvale usazen v pokojí č. 4 Continental Block, 13. a Douglas ul., rohu, dlešova nad Berg swanson Tel. Douglas 5671.